

Tisztelt Házelnök Úr, nagykövet urak, kedves meghívott vendégeink, tisztelt küldöttek! ¹

Hét évvel ezelőtt a Székely Nemzeti Tanácsot azzal a közös akarattal hoztuk létre, hogy megteremtjük Székelyföld területi autonómiájának intézményeit. Az elmúlt évek során sokan ajánlották nekünk, hogy az autonómia helyett használjuk a regionális önkormányzást, vagy éppen a regionális demokrácia kifejezéseket, mert ez utóbbiakat könnyebben elfogadja mind a nyugati, mind a román közvélemény. Akár mosolyoghatunk is ezeken a jószándékú ajánlásokon, hiszen az alakulás pillanatától pontosan tudtuk, hogy mit akarunk. Az a törvénytervezet, amelyet a Székely Nemzeti Tanács elfogadott, és amelyet kétszer terjesztett Románia parlamentje elé, világosan leírja azokat az intézményeket, amelyek lényegében a székelyek jelenkori szabadságának intézményei lennének, függetlenül attól, hogy miként nevezik őket. Az Önkormányzati Tanács a regionális parlament, az Önkormányzati Bizottság a regionális kormány, jól körülhatárolt hatáskörökkel és pontosan meghatározott működéssel. Így működnek az Európai Unió számos országában létrehozott autonóm régiók is. Erre vonatkozóan népszavazást is szerveztünk, amelyen a megkérdezett 210.000 székelyföldi polgár kinyilvánította akaratát: igényli az autonóm Székelyföld törvény általi létrehozását.

Nem voltak illúzióink, senki nem gondolta közülünk, hogy első, vagy akár második próbálkozásra sikerül a román törvényhozással Székelyföld autonómia-statútumát elfogadtatni, de a törvénytervezet beterjesztésével és ismertetésével elindítottuk azt a közvitát, amely a székely autonómia-törekvést a figyelem középpontjába állította, és megnyitotta az utat a törvény elfogadtatásához szükséges párbeszéd előtt. Tudtuk, hogy további lépésekre lesz szükség. Fel kell sorakoztatni a székelyföldi önkormányzatokat az autonómia-törekvés mellé, ezért szerveztük meg a Székelyföldi Önkormányzati Nagygyűlést, de meg kell nyerni Magyarország támogatását is. Ezért vagyunk most itt.

Köszönöm Kövér Lászlónak, a magyar országgyűlés elnökének, hogy nagy rokonszenvvel, nyitott szívvel fogadta a kérésünket és megteremtette ezt a lehetőséget, hogy a székelyek, Székelyföld üzenetét innen, a magyar országházból küldhessük el a magyar közvéleménynek és az egész világnak. Székelyföld távol Magyarországtól olyan kulturális örökséget őriz műemlékeiben, könyvtáraiban, több évszázados magyar dokumentumok tízezreit őrző levéltáraiban, de az eleven székely népszokásokban, népviseletben, népköltészetben, Kőrösi Csoma Sándor, Orbán Balázs, Bölöni Farkas Sándor, Bolyai János, Tamási Áron és a kortárs székely írók, költők, képzőművészek műveiben, amely a magyar nemzet egészének közkinccse. Eleven hagyományként őrizni meg, a jövő magyar kultúrájának forrásaként, a nemzet egészének érdeke. Ezért hisszük, hogy a cél, amelyet kitűztünk nemcsak a székelyek megmaradását szolgálja, hanem az egész magyarság javát. Ezért is nagy esemény, hogy az elszakított területek egy közképviseleti szervezete az országházban tartja gyűlését. Bár előzmény nélküli, de ugyanakkor természetes is, hiszen az ország háza a nemzet háza is egyben, és függetlenül attól, hogy hol és hogyan húztak országhatárokat az elmúlt kilencven évben, egyetlen magyar nemzet létezik a világon. Egyszerűbben úgy is elmondhattam volna ezt, hogy hazajöttünk, itthon vagyunk!

Köszönöm a Székely Nemzeti Tanács küldötteinek, hogy vállalták a részvételt az előkészítő

munkálatokban, a széki gyűléseken, vállalták a kétnapi utazással járó fáradságot és eljöttek a Székely Nemzeti Tanács budapesti gyűlésére. Arra kérem őket, hogy ne csüggedjenek, amit célként kitűztünk, meg fogjuk valósítani. Ennek egyik legfontosabb záloga az a megújuló erő, bizalom, amely a Székely Nemzeti Tanács küzdelmének éppen az ő jóvoltukból mindig új lendületet ad. Nincs hát igazuk azoknak, akik a székely autonómia-törekvés kifulladását jósolják és nincs igaza annak a néhány eltévedt embernek, aki úgy véli, hogy az autonómia, mint közösségi cél elvesztette volna időszerűségét. A székelyek szívében, lelkében épp az elmúlt évek során, s épp a Székely Nemzeti Tanács munkájának köszönhetően vált egygé a szabadság-vágy azzal a jövőképpel, amelyet ma már a legkisebb székely faluban is úgy neveznek, hogy Székelyföld területi autonómiája.

Köszönet jár a meghívottaknak, akiket a rokonszenv, ügyünk átértéke hozott a mai gyűlésre. De szeretettel és köszönettel gondolunk azokra is, akik ma csak lélekben és gondolatban tudnak velünk lenni, hiszen hányan vannak ama távollevők között, akik biztató szóval mellénk álltak az elmúlt időben és a székely autonómia-törekvés támogatását nyilvánosan is felvállalták. Nem konfliktusok felvállalását kértük tőlük, nem konfrontációt keresünk és mást sem akarunk abba kényszeríteni. Államközi és nemzetközi együttműködést akarunk, amely a jog és a demokrácia eszközeivel egy őshonos nemzeti közösségnek megteremti hosszútávon a megmaradás intézményi kereteit. A székely kérdés, az erdélyi magyar kérdés ilyen megoldása nem hogy nem gerjesztője a feszültségeknek, hanem ellenkezőleg, a térség stabilitásának, a tartós jószomszédi viszony megtartásának szavatolója lesz. Meggyőződésünk, hogy Európa, a nagyvilág országai, a nemzetközi szervezetek is fel fogják ismerni, hogy a jog és demokrácia útját járó autonómia-törekvés támogatása példát mutathat a világ minden olyan feszültségekkel terhes térségének, ahol méltányos megoldásokat találni az egész világ érdeke, eloszlatva ezzel azt a téves és káros hiedelmet, hogy a népek jogait, őshonos közösségek kultúráját megvédeni csak erőszakkal lehet.

Tisztelt küldöttek! A Székely Nemzeti Tanács budapesti ülése mindenképpen rendkívüli ülés, amely fontos határozatokat készül elfogadni. Ezeket a széki üléseken megvitatták, javaslataikkal kiegészítették és azok alapján az Állandó Bizottság véglegesítette azokat. Mielőtt azonban az érdemi munkára rátérünk, hallgassuk meg magas rangú vendégeinket. Felkérem Kövér Lászlót, a magyar Országgyűlés elnökét, hogy ossza meg velünk gondolatait.

Köszönöm, hogy meghallgattak.

IZSÁK BALÁZS

¹ Elhangzott az Országház Főrendiházi Gyűléstermében, a Székely Nemzeti Tanács 2010 november 19.-i ülésén.